

Arrest

**nr. 110 139 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. DASSEN, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 juni 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 februari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 82 892 van 12 juni 2012 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 9 april 2013.

1.4. Op 22 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.N.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 14.06.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste interview niet zou hebben durven vertellen dat hij de autoriteiten zou hebben omgekocht om zijn vrijlating te bekomen na zijn arrestatie in 2007. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de CID hem geholpen zou hebben om naar Colombo te reizen nadat hij ze 200 000 Sri Lankese roepies had betaald. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog steeds gezocht zou worden door de CID aangezien de senior officers zouden denken dat betrokkene weggelopen was, maar dat hij in werkelijkheid een junior officer van de CID had omgekocht. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog steeds gezocht zou worden door de CID en de politie en dat ze zijn vrouw zouden blijven vragen waar hij is. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een Affidavit van zijn vrouw dd. 30.03.2013 die bekrachtigd werd door de vrederechter van Sinnadurai. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een afdruk (ingescand document verstuurd per e-mail) van een bevestigingsbrief van Affidavit door de vrederechter, opgesteld op vraag van de vrouw van betrokkene, Overwegende dat een afdruk van een ingescand document niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een DHL-enveloppe dd. 01.04.2013 voorlegt waarmee bovenstaande Affidavit opgestuurd werd. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij de verklaringen in verband met de moord op de kapitein van een schip van dezelfde compagnie door de Omaanse marine. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de ... asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met een paspoort dd. 2005 op eigen naam naar Dubai gereisd zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geld aan een makelaar betaald zou hebben om het vliegtuig te nemen naar Dubai, nogmaals geïd betaald zou hebben voor de belofte van een job in Dubai en nadien nogmaals geld zou hebben betaald voor in het geval er een probleem zou zijn geweest bij de douane. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en deze dus bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij 80 000 roepies per maand zou hebben verdiend met zijn bakkerij en zijn leveringen aan kleinere bakkerijen. Overwegende dat de bakkerij gerund zou worden door iemand anders, maar nog op zijn naam zou staan waardoor zijn vrouw een deel van de opbrengst zou krijgen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze hem zullen arresteren bij een terugkeer. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat zijn vrouw bij zijn ouders zou wonen, maar dat ze even bij haar eigen ouders ging wonen toen de politie betrokkene steeds kwam zoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie zijn vrouw onder druk zou blijven zetten, in de hoop dat betrokkene dan terug zou keren naar Sri Lanka. Overwegende

dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart at hij af en toe nog contact zou hebben met zijn vrouw en zijn kind. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging In de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, Inderdaad, aangezien betrokkene al op 28.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker, gelet op onderstaande betoog, de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verzoeker zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Hij kreeg een bijlage 13 quater. Deze werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Verzoeker is afkomstig uit Sri Lanka.

Omwille van problemen in zijn land van herkomst heeft hij zijn land dienen te ontvluchten en vroeg hij asiel aan hier in België.

Omdat zijn eerste aanvraag werd afgewezen doch verzoeker werkelijk niet terug kan naar zijn land van herkomst, heeft verzoeker er alles aan gedaan om bewijzen te verzamelen die zijn verklaringen kracht bij zetten en die aantonen dat hij onmogelijk terug kan.

Om die reden heeft hij ook opnieuw asiel aangevraagd.

De CID zoekt hem nog steeds als ook de politie.

De politie contacteert geregeld de vrouw van verzoeker teneinde te vragen waar hij is.

Bij terugkeer vreest hij gearresteerd te zullen worden.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing.

- Dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt dat ze hem nog steeds aan het zoeken zijn*
- Dat de affidavit die hij voorlegt een gesolliciteerd karakter heeft*
- De enveloppe die hij voorlegt enkel aantoonst dat er een brief naar verzoeker werd verzonden maar dit niets zegt over de inhoud*

Dat verzoeker zich hier niet mee akkoord kan verklaren.

Dat op deze wijze in feite dienst vreemdelingenzaken steeds alle nieuwe documenten van verzoeker kan afwijzen en het onmogelijk wordt gemaakt om opnieuw asiel aan te vragen en zijn 2de asielaanvraag te staven.

Verzoeker vraagt zich af welke andere documenten hij kan voorleggen om aan te tonen dat hij nog steeds gezocht wordt.

Dat hij de voorgelegde documenten vroeger nog nooit heeft kunnen bekomen dat dit de enige reden is waarom deze documenten nog niet vroeger werden voorgelegd.

Dat verzoeker het originele document voorlegt van de vrederechter waaruit zijn problemen blijken.

Dat dit wel degelijk een begin van bewijs vormt van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker had dan ook geen andere keuze dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen omdat hij nieuwe documenten/elementen had die hij in zijn vorige asielaanvraag niet had kunnen voorleggen en deze een ander licht werpen op zijn situatie.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

(...)

Verzoeker meent dat hij wel degelijk nieuwe gegevens^ heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals in de zin van subsidiaire bescherming die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker heeft zijn nieuwe documenten per post bekomen. Om te bewijzen dat hij deze documenten recent per post bekam legde hij de originele enveloppe voor waarmee hij deze documenten bekam.

Het is niet ernstig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat de enveloppe geen bewijswaarde heeft en enkel aantoonde dat verzoeker post bekam van Sri Lanka. Op deze wijze kan men nooit aantonen dat nieuwe documenten bekomen zijn en wanneer deze bekomen zijn.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig en niet de bedoeling van de wetgever geweest.

Bovendien is er geen enkele reden om te twijfelen waarom deze documenten niet in deze enveloppe zouden gezeten hebben.

Hoe kan verzoeker anders bewijzen dat hij deze documenten recent bekam en na de laatste fase in zijn procedure?

Door op deze wijze de bestreden beslissing te motiveren, kan verzoeker nooit aantonen dat hij nieuwe documenten bekam na de laatste fase van zijn procedure en blijft artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dode letter.

Wat kan verzoeker anders nog doen?

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiele motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiele motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiele motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin hij uitdrukkelijk de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt,

zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.4. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

In het kader van de beoordeling van de relevantie van aangevoerde gegevens, namelijk het nagaan of de gegevens van die aard zijn om tot een andere beslissing te komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag, mogen de aangehaalde gegevens getoetst worden aan de voorgaande asielprocedures (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een affidavit van 30 maart 2013;
- een afdruk van een bevestigingsbrief van de affidavit, gedateerd op 9 april 2013;
- een enveloppe gericht aan verzoeker en verstuurd vanuit Sri Lanka op 1 april 2013.

2.7. De Raad merkt op dat verzoeker voornamelijk een theoretisch betoog ontwikkelt over de als geschonden aangehaalde bepalingen en beginselen. Hiermee kan hij de bestreden beslissing niet onderuit halen.

2.8. Waar verzoeker als enig concreet element naar voren schuift dat hij ten bewijze van het feit dat hij de nieuwe documenten recent per post verkreeg, de originele enveloppe voorlegde en opwerpt dat *“er geen enkele reden [is] om te twifelen waarom deze documenten niet in deze enveloppe zouden gezeten hebben”*, gaat hij eraan voorbij dat de affidavit en de bevestigingsbrief die verzonden zouden zijn in de voorgelegde enveloppe, wel degelijk beoordeeld werden door verwerende partij, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek aangaande de beoordeling in de bestreden beslissing van de voorgelegde enveloppe.

Verzoeker is van oordeel dat de voorgelegde documenten *“wel degelijk een begin van bewijs vorm[en] van zijn problemen in zijn land van herkomst”*, en werpt op dat hij de documenten *“vroeger nog nooit heeft kunnen bekomen dat dit de enige reden is waarom deze documenten nog niet vroeger werden voorgelegd”* maar dit alles kan geen afbreuk doen aan de beoordeling in de bestreden beslissing dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en dat de bevestigingsbrief van de affidavit bovendien *“niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan”*. Verzoeker voegt de originele bevestigingsbrief van de affidavit toe aan zijn verzoekschrift, maar de Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers tweede asielaanvraag gaan beoordelen op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof.

2.9. Verzoeker vulde zijn verzoekschrift aan met bijkomende stukken, per aangetekend schrijven verstuurd op 21 juni 2013, met het verzoek *“U zal deze documenten wel bij zijn dossier willen voegen”*. Daargelaten de vraag of deze door verzoeker uit eigen beweging verzonden stukken, gelet op het inquisitoriaal karakter van de procedure en de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk zijn, komt het niet aan de Raad toe om deze stavingsstukken in te passen in het verzoekschrift.

2.10. Voor het overige blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag en zich afvraagt welke andere documenten hij had kunnen voorleggen, maar hiermee toont hij niet aan dat de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet schenden, noch de materiële motiveringsplicht of de overige in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA